

La carta

Un relat de: [Deneb](#)

Hola Anònima

un altre cap de setmana de tants..... de tants que he estat pendent de tu.... de qualsevol notícia teva, esperant que facis el que el cor et dicti i que segons el que em dius... doncs consisteix en deixar el teu xicot.... un altre cap de setmana que encara que no t'ho sembli he viscut angoixat, un altre cap de setmana que ves a saber quin cost d'oportunitat ha tingut, ves a saber que m'he perdut aquests mesos després d'estar pendent dels teus moviments... sense pensar en res més que no fos en tu.... em dius que tornaràs i jo com un imbecil.... aquí davant l'ordinador pendent de que entris al MSN!!! i total... perquè? per tenir una altra conversa de tantes en la que ens diem les mil i una coses maques, però que a la fi i al cap... només són això... paraules sense significat... perquè em quedo amb la sensació de que per molts t'estimo que m'hagis dit..... potser no m'estimaràs tant si no t'atreveixes a fer el pas.... a `passar al següent nivell.... si de veritat m'estimessis com dius, o et penses que m'estimes.... lluitaries per mi , ja hauries fet alguna cosa, però pasen els dies, mesos... i sempre estem igual... no agafes la valentia suficient per fer el pas.. potser serà perquè no estàs prou motivada... ves a saber.

El que esta clar en el meu cas es que jo no puc ni vull continuar així, m'estic infravalorant a mi mateix i em sento petit per estar aquí als teus peus, mentre tu em tires caramels de tant en tant però no em demostres de veritat que m'estimes com jo a tu , perquè em sembla que mai he demostrat a ningú tanta paciència i comprensió com la que t'he mostrat a tu... i tot i així... em dius que tens por... que no saps com seria la teva vida amb mi... Pors que des de el meu punt de vista són absurdes.. perquè mai sabràs com serà la teva vida amb ningú si no ho proves.... però es evident que prefereixes quedar-te amb el dubte i les pors.... Dons jo no, també em fa por enviar-te aquest mail, perquè possiblement et perdré per sempre i això em fa por, però ho he de fer, perquè m'estic tornant una persona que no m'agrada, una persona que es deixa trepitjar i no es capaç de dir prou, doncs no, ara he agafat la valentia suficient per dir prou, i t'ho dic, has anat tensant la corda i finalment s'ha trencat, a aquestes altures ja tinc dubtes de que mai deixis el teu xicot, com em vas dir l'altre dia, has construït una vida on et creus que l'Anònim i només l'Anònim és la teva parella perfecte i t'ho creus tant que seguiràs amb aquesta relació que no va ni amb rodes.. passi el que passi... encaixant-lo en la teva vida amb calçador, tot i les coses que grinyolen que són masses, estic convençut que és impossible que siguis feliç amb ell, però ets tu qui ho has de veure... però el que no puc permetre és que això m'impedeixi de ser feliç a mi, per tant, Jo ja no t'esperaré més, ja t'he donat molt més del que t'havia d'haver donat i a partir d'aquí seguiré esperant la meva mitja taronja famosa, no et pensis que estic enfadat amb tu.... nono... estic enfadat amb mi mateix per lo patètic que em sento aquí pendent de tu.. sense valorar-me a mi mateix, tu simplement t'has acostumat a que facis el que facis em tens sempre aquí i ho saps... i per això te n'aprofites una mica, però es culpa meva per haver-t'ho permès... potser si m'hagués valorat més a mi mateix des de el principi també m'haguessis valorat més, qui sap.

En resum, que estic aquí pel que vulguis però he deixat de ser el teu esclau, jo faré la meva vida i no estaré al MSN cada dia... ni t'esperaré per veure't a les 10 quan pleguis... ni et diré cada dia que t'estimo..... ni t'enviaré roses, ni et sorprendré amb viatges a parís.... simplement seré amic teu i prou, i evidentment prosseguiré amb l'esperança de que aparegui per fi la meva mitja taronja... Potser massa idealitzada però em nego a creure que no existeixen les mitges taronges, simplement m'he de convèncer que no ets tú.

No interpretis això com un mai més.... (que et conec) jo mai tanco definitivament cap porta.... simplement et dic que ja no t'estaré a sobre per veure que fas i que decideixes i evidentment mai et tornaré a fer un petó i a voler tenir una relació que sigui més que amistat mentre tinguis novio, ja m'he cansat d'aquest joc, si m'estimes i vols estar amb mi.. ja saps el que has de fer... i si ho vols realment... fes examen de consciència, venç les teves pors i t'aconsellaria que no tardis gaire perquè en aquestes coses es dolent deixar-les refredar. No te puc assegurar que torni als teus braços d'aquí a uns mesos o potser setmanes.... se que ho faria dema.... però.... no se que faria d'aquí a 15 dies..... Sento haver-te de posar així entre l'espasa i la paret. però no em queda més remei, no puc aguantar més aquesta situació...., necessito viure la vida amb alegria i no angoixa com aquests últims mesos...

un petó, i si us plau no t'ho agafis malament.